La Nostra música.

Amb aquest sugestiu títol vegerem ja fa dies en la «Veu» un article firmat pel Sr. M. Argelles, en el qual i ni feien afirmacions de menyspreu i de blasme sobre les armonitzacions i glosses corals que els nostres joves compositors fan sobre les cançons de nostra terra. L'articulista suspira per lo qu'ell en diu «obra gran»: l'ópera la simfonia el concert la suite etc. i troba que ~~el es casetat de aquest genere entre nosaltres i es deguda que la classificació en el la cal~~ ~~pra~~ aquesta «mania» de perdre en el límits de la cançó. Cal alsar la veu per a posar les coses a lloc i no deixar en peu l'estigma llançat sense pro

R2002

~~[illegible]~~ amb to de mugiter, perquè ja sabem el rellèu que prenen les idees impresses i com fins el públic un poc entès s'empara, sense empresar, ~~les idees~~ els i conceptes de la premsa diaria.

Cal deixarse de influencies de capelleta com diu el mateix Sr. Urgéllés, i defensar la seva on s'hi veneri l'art sincer i autònom de nostre sentir. Cal aguantar fort la vela de les nostres convicciones i credo artístic amb raons i amb l'autoritat guanyada en l'abnegació seriosament i amb abne sació. No estan els temps per mistificacions i picardies mes quines i menys els catalans, i ~~Ly qué cosa~~ sobretot els que defensem la dignitat transcendent de nostra Raça, tenem ete perme

tres ~~es tingui~~ entre entre no vol tres la mirada dels petits e grans. Dic això, no per afirmar mala fe en l'autor del article aludit, sinó per a ~~fer constar~~ esvair tota ombra de raquitisme, que ~~pugui suscitar~~ sembla voler suscitar l'autor en alguns de los conceptes.

Obra gran, obra petita! Que vol dir això? En el concepte que com-prenen la idea de l'art, lo gran i lo petit no's mediex per la llar-gada ni pel pes, per la comple-xitat i multitut dels medis ~~empleats~~ emprats per a la realització de la bellesa, sinó per l'esplendent radiant d'aquesta, sia en ~~la~~ forma gran o xica; tal simfonia kilomé-trica de la un regle ja no conta en el balan de obres de vera valor estética; tal lied minúscul encar-porta bálsam de bellesa ~~al~~ qui l'canta

d'escolta. Schumann, en los escrits
ens parla amb respecte de obres grans
~~del seu temps~~ de los compatriotes i del
seu temps que avui han completa-
ment oblidat els alemanys ma
Feixos; en canvi les petites peces
i lieder del autor del «Carnaval» viuen
encare, ~~vores de gracia~~ portant
encant de gracia i de sentiment
amb aquella vivesa plena de ca-
racter de lo qué's expressió
ixesta de l'ánima de un artis-
ta escullit; i aquestes petites coses
del gran romántic ens han oblidat
com cosa secundaria la major
part de ses obres grans, simfonies
i oratoris. La bellesa es mes-
ura espiritual per medirla amb
la mitjacana. Un vers de Dante
val més que cent epopeies oblidades
per la pura ánima que adins por-
tavan.

En vostre repertori de cancons populars harmonitzades i glosades hi han coses delicioses, jistes de caràcter, amb les quals la melodia prenmatisos ~~nous~~ i ~~crescents~~ crescents, volada de modernitat, sense perdre la gracia original de la cançó del poble. No tot es perfecte; potser no abunden les que guarden aquell equilibri de forma i lons, aquella justa economia de la obra mestra. Pero totes plegades, el conjunt de aquest repertori, porta un encís ~~p~~ singular, una sinceritat de vida espontania que fa que's publics més diversos, els artistes més distingits i'ls aficionats més humils les aclamin. El Sr. Urgellès diu que ~~fins ara~~ ells i vos colegas fins ara les havian alabat per condescendencia, per animar la novellada. Aquesta falta de sinceritat la creurem d'ell in

que així ho afirma, però no podem creure-ho de tot home que les ha escoltades mostrant entusiasme; del nostre bon públic de Catalunya que li ha sentit la seva mateixa música; del públic de París, de Londres, de Marsella i de Madrid que ha donat sinceres de entusiasmo. No ho podem creure d'En Richard Strauss qui sentint-les a Londres l'any 1914 volia les amessim a cantar en una festa aristocràtica de una gran dama, diuen-nos — no vull que canteu res que a gustos gentilíssimes concos. No ho podem creure de Vincent d'Indy, qui en la última visita que fen a Barcelona en una sessió íntima a l'Orfeó, al amat li a cantar peces de mes emperatriz dignes; no, per Déu, es preso no un donen música transcendent,

donenme cançons que'm han
fornat ions. — No ho dec del
modernissim Ravel, l'ultra
impresionista, qui a París
despres de un ~~concert~~ dels concerts del ~~Orfeó~~ Orfeó Català
~~dels~~ 'm digué qu'estava en
cantat de les nostres cançons i
de la manera de tractarles, i
qu'ell volia també fer cosa
semblant amb cançons pran
ceses. No ho puc creure de
Mr. Schindler qui dona les
nostres glosses i tonades al seu
~~gran~~ gran public de Nova York cantades
~~cantades~~ per la Nova
Scotia Choir amb ~~gran~~
èxit extraordinari; ni escaim que les nostres
cançons sorpr de las millors i mes
característiques del modern repertori
moral de tot el mon civilitzat.
Ja veu el Sr Urgellès com, encara
que'ls catalans sóm pran regatiers

per tornar dolent o poc menys tot lo de cosa, en aquest punt no ens fora altra remei que convencerns que la nostra nova-llada no és tant poca valta com la nostra magnificitat vol creure.

Però és que al costat de aquest repertori humil ni ens vol, no han tot llur abres de més empenta i de més trascendencia en la personalitat del autor, ni desplega llurement i amb tota força la originalitat? Sens dupte que previent la objecció, el S. Urgellés s'apressa a esmentar noms de compositors preclars de nostra terra qu'han donat amb llur ingeni obres belles i de bel-gat desenvolto. Però ens en parla com cosa pretérita, com vens extinguides al mitjí de l'esma solitat de la cambó esquifida, com si la monotonia

de ~~aquest~~ un quill cançonejant
llagués cusopit la vigorosa
inspiradora dels nostres mestres. I
això no és veritat; que si malau-
radement els mestres Pedrell i Vi-
colau fa massa temps no pro-
dueixen, el primer res abes es-
cénique ~~valents~~ vigorosos de aquell
temps tant d'art i personal, el
segon ~~los~~ els ~~poemes~~ magnífics poe-
mes corals gloria del nostre re-
naixement musical, únics en
tota la moderna ~~literatura~~ música
mundial. En Morera segueix pro-
duint el genre que és el re-
gell de la primera inspiració més forta
i personal; En Zamorte no la
ha molt ni gaire ~~en Morera~~ seguirà donant-nos
~~la~~ mostra de son talent amb uns
poemes simfònics; ~~En~~ l'Ardit Pla-tissa,
en aquest moment, acaba de es-
trenar una ópera; i En Manen
encara les te adminats amb la

seva fulgurant musicalitat de la glosa coral «Els dos camins»
de la «Catalonia», himne apo-
teòsic de la nostra cançó. I En
Vives sino produeix après nos-
tre no és per falta de sanes,
ni que la cançó de la novellida
li ~~fesi tora~~ desplaguí; al contrari, estic
segur que l'ajta esperient amb
als amorosos i que'l dia
~~tres, ia~~ mengs pensat saltará també
al mitj de la sodoria.

I tot això amic Ursella,
és vell i bellesa encare i
si'ls arbres alts cimejen el
firmament, el prat a vora, una
tirpat de flors humils hi és
ben escaient. Que d'aquesta terra,
i de la sentor de aquest herbeir
si'han ~~escent~~ prés aire i afa-
nos ~~les grans~~ prous branques dels vege
tals sublims.

I no es vulgui per creuer que essent ve
ritat ~~lo~~ que acabo de dir i

~~encara~~ que en la Festa de Música Catalana,
establerta pera desenrotllar i orientar ~~la~~
nostra música, hi abundan en majo-
ria absoluta els premis pera les com
posicions de volada que han ~~donat~~
sigut causa ~~pera~~ de la producció de obres
sonats i simfóniques de construcció
ample i sólida, no es vulgui per
creuer, repetesc, de que ara sia l'ho-
ra de que la cançó trenqui definitiva
ment i per sempre el botó que la re
clou, pera volar ~~sol~~

~~I no es vulgui per creuer que es-sent veritat això que he dit, ~~ma~~ una vida hora de que la capçó la cancó ~~que en~~ prengui la clau ~~ta del~~ definitivament i per sempre el botó que la reclou, per a volar volament en els grans aires de la gran forma; perquè no és de seny arrancar l'arbre mentre dona fruits saborosos. perquè en aquesta revivificació de la cancó racial el ~~poble~~ nostre poble hi troba a pleret la substancia propia que li desvetlla la conciencia de son es-ser especific; perquè en nostres composicions novelles, els mes sin-cers, els crea l'ambient que'ls guarda de caure en lo exotic i en el bort extrangerisme; perquè no tot ancell te ales prou potents per a volar per sobre els nuvols i ~~no~~ sols el neci orgullós pot menys-prenar el vol lleuger i gracios dels petits volaires de la natura. Puix te força prou la tren, que la

plenitut i espandeix malgrat l'obstacle; en canvi, qui malgrat els braços delicats de infant vol atenyer els punts sublims del geni, cau d'esquena fent el ridícul.

Jo tingui ulls clars i mirada serena podrí observar així últim que he dit en alguns dels nostres compositors de relleu. Que és «La Mare de Deu» d'En Nicolau sinó una glosa melódica de la cançó popular ~~que ha gravat~~ de la ~~mare~~ dona catalana pays el breçol? i mires com resulta una obra mestre de desenvolupament melódic de una sinceritat i simplicitat encisadora. I «El Noi de la Mare», del mateix mestre que és sinó la sublimació de la ~~cancó~~ quasi vulgar cançó «Madalena»? «Quatre obres» ~~Les~~ no son es més que glosses, però glosses que han agafat la transcendencia de una gran àrima

de artista ~~i de~~ amb una técnica perfecta al seu servei. En canvi tenim qualque compositor, amo, també de la técnica, qui ha fet forma gran ben construida, si, però que en ella no ha vibrat gran la imaginació ni la sensibilitat ~~en la obra original~~ i que, no obstant les sevilles armonitzacions de tonades populars ha mostrat una destinació i subtilesa desconeguda en la obra original. Sens dupte la petita cançó embellida quedarà, lo altre s'oblidarà ben prompte.

Obra gran, obra petita, obra bella. Aquesta és la cosa.

Qui tingui ales ~~volarà~~ que vali; però cada hu segons la energia i el treball de los muscles i nervis. No falta entre nosaltres ni una cosa ni altre. Lo que influeix en que la obra procedent sigui escasa entre la nostra juventut no és el genre de cançó armonitzada

ara be, les nostres, canyons redimides
pel repetje armònic

Qui ho tet esplendida niarada en
tre nosaltres, és la ~~falta~~ manca de la
preparació técnica necesaria. El
nostre jovent ~~trevalla poc~~ en la é-
poca de estudis preparació, en el temps
del exercici técnic generalment trevalla poc
ó trevalla poc seriament,
resultant de tot això una impossi-
bilitat de obra perfecta i de
gran volada. ~~No~~ El artista li cal oblidar el
trevall que dona la materia, i ~~no~~
arrecerarse en la humilitat que
dona la sinceritat ~~ab~~ blandida
de la materia, condicionant la per a rebre la es-
perit qui dona forma i esser
a la obra bella.

~~En tot això la cosa~~
~~no hi ha cap nova, que és una refi-~~
~~lada foia de cantar i de escultar,~~
~~una balsam i un confort per pottom,~~
~~cantors i escultors, que en sí~~ prou hu-
~~milg de cor i obedient~~ a la gracia i a la natura.
Qui vulgut

I en tot això la cançó no li fa cap nosa. Ella és una refilada facil d'entonar i d'esoltar; un balsam i un confort per a tot home que sia humil de cor i obedient a la gracia i a la natura

Eduard Aymerich